

Тема уласка Србије у НАТО се на мала врата уз тактичке паузе, константно актуелизује и подгрева у српској јавности од стране „другосрбијанаца“, али и појединих министара чланова српске владе. При том се скупштинско опредељење из 2007. о војној неутралности, које представља препреку реализацији овог пројекта, покушава маргинализовати и „рационално“ обесмислити. Они тврде како не може Србија да остане острво у НАТО мору, како нико не може да нам гарантује безбедност ефикасније од најјаче војне алијансе, затим да је улазак у ЕУ посредно условљен НАТО чланством, те да је у данашњем свету немогуће остати неутралан. Када је већ тако, они кажу да је у интересу наше безбедности да се прикључимо моћнијем, просперитетнијем и цивилизованијем делу света. Ову су отприлике неки аргументи заговорника НАТО интеграција „забринутих“ за српску безбедност и цивилизацијско „каскање“.

Негативни аспекти чланства наше државе у НАТО-у се маргинализују или негирају. Оно што је још битније визура која НАТО представља као идеално војно опредељење Србије почива на замени теза, на шта ћемо се осврнути у овом тексту. Гласноговорници НАТО интеграција истичу као један од кључних мотива уласка у овај савез војну безбедност државе, а често и могућност остварења националних циљева које смо пропустили да остваримо током последње две деценије „инатећи“ се са целим светом који предводи Америка и НАТО.

Србија по мери НАТО-а

У последње две деценије Србија је имала негативна искуства са најмоћнијим војним савезом као са ретко ким у историји. НАТО је после пропасти Варшавског пакта тражио алиби за свој опстанак – пошто је формиран као одбрамбени савез од могуће агресије комунистичке Русије. Распадом СССР-а постављено је озбиљно питање постојања војне алијансе, те се приступило изналажењу разлога који би одржали на војном окупу Америку и њене НАТО савезнике.

Разлози су убрзо нађени у балканској кризи, где су Срби – под утицајем америчке пропаганде која следи англосаксонску геополитичку визију Балкана у последња два века – проглашени кривцима за сва зла на просторима бивше Југославије. Под оптужбом која се протеже у последња два века, ми смо обележени као реметилачки фактор а то је послужило као аргумент војној интервенцији НАТО-а (против босанских Срба и касније

против Србије) а потом и приступању ревизије историје Балкана. Она (ревизија) је требала да послужи у контексту ширег плана прекомпоновања савремене европске историје, готово редовно на штету Русије. Наиме, у последње време се покушава наметнути теза о руској кривици за отпочињање другог светског рата потписивањем споразума Рибентроп-Молотов 1939, што је дало Хитлеру слободу дејства против Француске. Наравно, овде се од полуистина ствара интегрална слика међународних односа пред Други светски рат. Покушава се морална и историјски дискредитовати Русија, што је свакако фалсификовање предратних догађаја у Европи.

НАТО служи да, као продужена рука америчке политике, буде логистика са позиције силе овим пројектима. То се најбоље видело на дешавањима са простора бивше СФРЈ када је у питању српски народ. Медијском манипулацијама Срби су проглашени за кривце у свим комбинацијама балканских сукобљавања деведесетих. Потом је војна алијанса бомбардовала Србе, прво у Републици Српској чиме је скројила карту Босне у Дејтону. Потом је 1999. иста судбина снашла и Србију, после чега је отргнуто Косово из састава српске државе. Све ово је и пре и после пратила пропаганда (као медијска припрема и наставак војне интервенције) о етничком чишћењу Албанаца и незрелости Срба као варварске нације која је тиме правдала у очима светског јавног мњења интервенцији НАТО-а.

Овим је постигнуто више по њих позитивних циљева. Најважнији би били стварање слике у светском јавном мњењу о прекој потреби опстанка НАТО-а и исправност америчких ставова о српској геноцидности и варварству које је проузроковало интервенцију. Дакле данашње, стање на Балкану и настанак нових држава – при чему је Србија највише оштећена – представља резултат америчке политике, подржане војним савезом у којем она има доминантну улогу. НАТО је био ударна песница и гарант при спровођењу америчке политике ситњења српског народа стварањем Косова као државе а које чини се има логичан продужетак у лаганом издвајању Војводине из државно-правног система Србије.

Готово ништа ново у геополитичким пројектима се није променило од Берлинског конгреса 1878. (и уопште деветнаестог века), када је сличну политику спроводила Британија. Визија Србије коју имају Америка и НАТО је преткумановска, мала, децентрализована а по могућности унутра разбијена и подељена држава са перспективом лаког контролисања.

Такође Србија под НАТО-ом мора да прихвати ревизију историје која би значила признање њене кривице, не само за „геноцид“ над Албанцима који је проузроковао

најновију агресију из 1999. већ и за праведну двовековну борбу којом се изборила за независност и за позицију слободног и државотворног европског народа. Ова ревизија историје се врши већ више година, како у Хашком трибуналу тако и у већини домаћих „независних“ медија. Срби ако хоће да приступе НАТО-у мораће њену коначну верзију да прихвате у потпуности. Мораће да се уподобе тој новој историјској свести и да се одрекне својих хероја и људи које су славили и на њима градили свој идентитет.

НАТО, Србија и Русија

НАТО свакако није, како неки истичу, шанса да Србија повољније реши своје проблеме око прокламоване независности јужне српске покрајине али јесте гаранција за још лакше продубљивања постојећег стања у државним оквирима. То би значило готово сигурно даљу децентрализацију (читај растакање) Србије при којем се не би (врло вероватно) зауставило на новодонесеном статусу АП Војводине.

Вероватно би се у ближој перспективи проблем радикализовао у рашкој области те у још неким регионима за које би се брзо „пронашле“ разне етно-лингвистичке специфичности. Таква децентрализована Србија са потпуном контролом НАТО-амбасадора служила би и као потенцијални извор људских ресурса за глобалне интервенције широм света која би српске младиће ставила у службу „окупатора“. Уласком у овај војни савез били би доведени у парадоксалну ситуацију. Наиме морали би дајемо људство за интервенције на разним планетарним жариштима зарад америчких интереса док би одбрана сопствених територија (Косова као изворишта и врела српске националне идентитетске утемељености) била онемогућена.

Уласком у НАТО Србија би дакле признала постојеће стање као последицу деловања Америке и НАТО-а и потпуног прихватања њихове визије Балкана. Исто тако у перспективи би морала да аминује ревизију балканске и европске историје и да се сагласи са америчким историјско-политичким догмама новог глобалног поретка који је Србе приказао као један од најгорих народа на свету. Такође српска елита би преузела улогу спровођења „духовне катарзе“ у народу што би се свело (поред већ постојећих понижавања) у бесконачна извињења свега и свакоме и ритуалног посипања пепелом за „кривице“ које нисмо починили и „грехове“ које су други, првенствено сам НАТО, скривили нама.

Има још једна битна ствар када је у питању евентуално приступање Србије НАТО-у.

Наиме, НАТО лобисти тврде да се не би погоршали односи Србије и Русије у случају уласка у овај војни савез. Русија се изјаснила да улазак Србије у ЕУ не угрожава њену позитивну политику спрам Србије, осим у економској сфери, али што се тиче НАТО-а такве поруке једноставно нема. Но ако здраворазумски осмотримо ситуацију видећемо да та теза гласноговорника атлантских интеграција не „пије воду“. НАТО је латентно конфронтан са Русијом, нарочито по питању ширења у источноевропским земљама бившег комунистичког лагера. Приступање балтичких република алијанси, затим стратешки спор око Украјине, те инсталирање ракетног штита у Пољској јесу потези који су НАТО довели практично на руску границу. Ово је учинило да се Русија осећа угрожена и услед тога произвело низ латентно конфликтних ситуација са НАТО-ом.

Ако хоћемо да разматрамо односе између Србије и Русије који би наступили евентуалним уласком наше државе у НАТО, све ово морамо имати у виду. Уласком у атлантску алијансу Србија би, хтела не хтела, морала да делује у интересу овог савеза, а интерес савеза је потенцијално супротстављен руској националној безбедности. Русија на ово сигурно не би гледала благонаклоно. Шта више, у склопу акција НАТО-а којима би се морала прикључити Србија, Русија би нас видела непријатељски као део америчко-НАТО тима. Приступањем овом војном савезу српско-руски односи би попримили овакво обележје први пут у историји. Овде се поставља питање како у таквим „врло могућим“ околностима остварити и најмањи национални циљ без подршке Русије, која тренутно брани нашу позицију на Косову супротстављањем америчкој визији овог дела Балкана? Нико није толико глуп или неинформисан да би прихватио аргументе НАТО апологета по којима би уласком у овај војни савез имали шансу да вратимо суверенитет и на Косову.

Шта чинити?

Иако је Србија „између“ истока и запада, иако треба да тежи сарадњи са ЕУ, Кином, Америком али и свим релевантним државама где има интерес мора се нагласити, а у шта нас и дуговековно искуство уверава, најстабилнији ослонац Србији је била Русија. Тек ослоњена на Русију наша држава добија на значају и релевантан фактор на Балкану, али у Европи нарочито при све комплекснијим односима светских сила и савеза.

Многе повластице које смо добили од ЕУ биле су детерминисане нашим блиским односима (окретањем) са Русијом. Овим не кажемо да треба кочити процесе евроинтеграција. Напротив, само кажемо да не треба потцењивати и губити контакт (као што смо то радили од петооктобарских промена до самопроглашења тзв. државе Косово) са Русијом. Руски тас на ваги нам даје додатну тежину и већи значај у очима

Европе и Америке. Подршка ове велике словенске државе нас чини чак и јаким играчем у региону за шта се барем у медијским изјавама залажу и политичари владајуће ДС. Сигурно да не би требало да ризикујемо много шта у нашој позицији, а пре свега подршку Русије исхитреним приближавањем НАТО-у.

И још нешто је потребно рећи о наводној безбедности коју нам НАТО нуди. Од кога смо ми то угрожени, од Русије, од Кине или неке друге велике државе? Не, никако. Или смо можда у случају неприступања Алијанси угрожени од саме Алијансе? Што нам НАТО заговорници отворено не кажу ако је стварно тако. Што нам не кажу да морамо ући у НАТО да би нас НАТО заштитио од НАТО-а. Док се на то питање не одговори ми знамо да смо угрожени само од наших суседа (који се под патронатом Америке често и директно мешају у наше унутрашње ствари) и унутрашњих дезинтегративних процеса које Америка и НАТО подстичу већ две деценије, те је њиховим вишестраним деловањем дошло до дробљења српског националног простора и сатанизовања Срба као народа.

Уласком у НАТО ми бисмо прихватили и легализовали постојеће дробљење српске државе. Такође бисмо изгубили макар минималну шансу да све неистините стереотипе о нама демантујемо и тиме макар у далекој будућности заслужимо шансу на рехабилитацију наше нације у правном и моралном смислу. Пристајањем на „праведност“ данашње прекомпозиције Балкана, капитулирали бисмо пред ревизионистичком историјом ових простора (али и Европе и Русије) креираном од Запада.

Често смо спомињали да српска политика мора бити окренута свим странама света, да мора бити флексибилна, па чак зарад народа и понизна према светским моћницима али та понизност ипак мора да има црту испод које се не иде. Та црта је чини се исписана на вратима НАТО-а. Другим речима Србија зарад својих интереса и зарад очувања елементарног људског достојанства, које мора имати свака нација, не сме да плати (превисоку) цену приступу „америчкој“ војној алијанси. Уради ли то признаће све своје „кривице“ пројектоване у америчкој „кухињи“, оправданост губитка Косова, ревизију своје вишевековне историје, конфронтираће се са Русијом и сузиће ионако минимални маневарски простор који још имамо.